

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ὄρθρον μας μεταβολή, ενδιαφέροντα πολλὰ.
Γρόμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὲ,
Εὐνδομιὰ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὰ φράγα καί τιναι μόνο.
Γὰ τὸ ξένα ὄμοια μέρα—δὲ καὶ φράγα καὶ τὸ χέρι.

Ἐπιστὸν καὶ τέταρτον ἀριθμοῦντες χρόνον
στὴν κλεινὴν ἑβραϊομένην γῆν τῶν Παρθενῶν.

Ἐξοὶ Δακευβρίου
καὶ χαλασμοῦ Κυρίου.

**Τῆς Ἰταλίας οἱ σεισμοὶ
καὶ οἱ τόσοι καταποντισμοί.**

Ὁ τρομερὸς Ἐγκέλαδος θαρᾶ ἐναμιουγγρίζει
καὶ τρέμ' ἢ γῆ σὺ μολύβρισμα καὶ ὁ τρέμος πλημμυρίζει.
Ὀλίθρου δαίμονες κηροῦν ἀπὸ τῆς γῆς τὰ βάθη,
καὶ γίνετ' ἕνας χαλασμοῦ, ποῦ δὲν τὸν φθάνει θρηῖος,
κόσμος παλῆρος ἑλλᾶκος κόσμος παλῆρος ἑλλάθι,
καὶ νέος ἄλλος ἔρχεται γιὰ νὰ χαθῆ καὶ ἑστιασός.

Κλαίει παντοῦ τὴν ἀγορὴν τῆς Ἰταλίας μοῖρα,
τὰ Τάρταρα χροῦσαν,
καὶ ἐνφ' οὐρανῷ λειψάνα νεροποντῆς πλημμύρα
πηγαίς ματρῶν στερεῶσαν.

Χάρος δὲν λογαριάζεται μπροστὰ σ' αὐτὸν τὸν Ἄδην
καὶ ἀπὸ κλάμμα χάνεται οἱ τοῦτον τὸν κλαυθῆνα,
μὰ μετ' αὐτοῦ μαρούρι χαλασμοῦ τὸ παγερὸ σισυῖθι
λαμπροκοπῆς παρήγορη παρήγοριᾶς Κορῶνα.

**Ἐπιστροφὴ μοναδικῆ
καὶ ὡς εἶδος οὐκ ἐπιμενικῆ.**

Ἄδελφί μου μακαρὰ
καὶ ἀνυπόφορος μοιρομένη,
πῶς στὴν ἑλληνὴ σου μοῖρῃ
ζωγραφίζεται χασά:

Ἄν μοῦ λὲς παρακλιθῶ,
μὴν τὸν ἔχης τὸν ἀργύρω,
Κ' ἐν καὶ ἐλπίης νὰ γελᾷ
δὲν τὸν ἔχω, κακοπόρῃ.

Μὰ γιατί λοιπὸν γελᾷς
ἐξῆς λόγου χασομένη;
Ἐπειδὴ μαζί μου γὰραι
καὶ ὄλ' ἢ προσπίθῃς Ἑλλάς.

Π. — Ἄν οἱ νοιάθου...

Φ. — Θὰ με νοιάσῃς καὶ μαζί μου θὰ χαρῆς,
καὶ θὰ πάθῃς καὶ νὰ χάσῃς καὶ τῆς μοίρας νὰ βαρῆς.

Ἔτος χλιμὰ καὶ ὄκτω καὶ ἑκατόμβια,
νὰ δρᾷς Ρωμῶν μὲ τὴν γλῶσσα.

Ἐξήντη τέσσαρα μέτρον καὶ χλιμὰ,
οἱ χαρτοπατῆρα παίζουν σκαρπῆλα.

Ἄδελφί μου παπαγάλο,
ποῦ γὰρ Στόλου τὸ μεγάλο
καρτάκι σου χαλῆς.

Μάθε γρήγορα καὶ εὐκόλως
πῶς τρανὸς θὰ γίνῃ Στόλος,
καὶ μαζί μου θὰ γελῆς.

Ἄδελφί μου Περικλέτο,
τὲ τὸ Στόλου μας ἐφέτω
θὰ τελεψόσουνε σ' ἄλλοθιμα.

Θὰ πιστεύῃς δὲ μ' ἐμὰς
κάθε ἔδοστος θυμῶς
πῶς δὲν εἶναι κολακῆμα.

Περικλέτο μὴ λυκοῦ,
καὶ καρέθρα τοῦ λαικοῦ
θὰ γενουδὸν σὺν τῆς Ἀγγλίας.

Καὶ θὰ βλέπωμε καὶ ἐμῆς
ν' ἀποστρέφῃ Ἑλλᾶς
ἀπὸ τερνὰς εὐκλείας.

Ἐλεγαν, ὅτε ντεριπλῆ,
πῶς θὰ γίνῃ σὺν Βουλῆ
μὲ σύζήτησις μεγάλη
γιὰ τὸ Ναυτικὸ καὶ πάλι.

Κ' ἡλεκτριθῶσαν τὰ πλῆθη
καὶ τὰ γένη καὶ τὰ φύλα,
καὶ πολλὰ διεπυλλήθη
καὶ τὸ Ναυτικὸ σκαπῆλα.

Σάπια καὶ τὰ θυρακτὰ μας, τάπητα τὰ τορπιλλοῦλα,
οἶσμη τὰ πούταμα καὶ ἔλα,
Σάπια ἄλλα, οἶσμη Νίσι,
οἶσμη κάθε μας κατῆ.

Τούτων δ' ἔλουν σηπομένην
καὶ παρέδον πεταμένην

μὲ μὴ κρύπαι σ'τὸ νερό,
τὸν κακό σου τὸν καιρό.

- Η. — Πάψε, δὲ, καὶ μὴ μὲ δρίζεις.
Φ. — Ἄς γενῇ καθὼς δρίζεις.
Η. — Ἐλα τώρα νὰ μοῦ πῆς
ἐν ἐλπίδα ἐλέπτεις κἀποῖα
πὼς ἢ πρώτῃ μας κρηπίς
ἐν θά μείνῃ τόσο σάπια.

- Φ. — Τούτων ἔλων σηπομένων,
καθὼς οὐπα καθαρά,
κ' ἄστακων φαρμαυμένων
οὐ τρισένδοξα νερά,
καὶ τὸ σκάφος τῆς πατρίδος, ὅπως λίνε, κουτρωθῶ
καὶ τυχαίως καὶ μοιραίως ἀρμενίζεαι πρὸ καιροῦ.

Τούτο δὲ καὶ σὺ τὸ ἐλέπτεις μ' ἔλῃ σου τὴν στραβομάρα...
ταίγαρ οὐδὲ Περικλέτο, μὲς ὅτῃν τόση σαχλαμάρα
πῆγα μόνος μου ν' ἀκούσω
τὴν εὐφράδειαν ἐκείνου,
τὴν εὐφράδειαν αὐτοῦ.

Καὶ τὸν κώδινα νὰ κρούσω
γέου μέλλοντος κινδύνου
ὅτῃν φυλὴν τῶν φηφτυτο.

Ἀκαρτία κατὰ πάντα καὶ τὰ θεοῦρετα, πλήρη
μὲ κυρίαρχον φρενήρη,
πεδρεξε νὰ κἀνῃ χάρις, καὶ μ' ἀπράτητον παλμὸν
ἐπερίμενε ν' ἀκούσῃ τὸν μεγάλον τὸν φαλμὸν.

Νάσω καὶ τώρατο φλόα...
μὲ κυττὰ καὶ τὸ κυττὰ...
πλὴν ἀνὰ νὰ πῆσῃ ἔβλο
καὶ βραδίε δυνατὸ,

ἔκυσσα τὸν Κέρκυρατο, Περικλέτο μου σκαίραδε,
ὅτῃν Βουλήν νὰ λέγγῃ τάδε.

Πρὸς πλούτους ὁ πρώτος τοῦ Κουδέρνου πλούτος.

Ἄς λείψουν κτὰ Φακίρηδες,
τὰ λόγια τὰ χαμένα,
κ' ἴδῃ οἱ καρδοκύρηδες
ἔς ἔλθουν μ' ἔμνεα.

Ἄς ἔλθουν ἔλοι φιλικὰ
μ' ἔμνε νὰ διευθύνουν,
νὰ ῥοῦμα καὶ τὰ Ναυτικά
τὶ δὲ βόλο θὰ γίνουν.

Ἐμπρός... τὸ ἔθιμα μας ταχῶ...
μαζ' μου κἀθε κόμμα,
κ' ἄς γίνοντ ἔλοι μὴ ψυχῇ
κ' ἔνα μόνεχα σῶμα.

Ἐλα, καὶ μὲνε Ράλλη,
καὶ σὺ, Μαυρομυγῆλη,

καὶ σὺ, ἀραγοῦμη Στέφανε, τὸν ἱαπωνίαν στύλε,
κατέβ' ἀπὸ τὸ ἔθιμα,
κ' ἔλα νὰ γίνῃς φίλε,
Ναύαρχος τῆς Τσοῦστρα.

Μὰς καρτεροὺν ἀνήμερα
θηρία λιμοῦμένα,
ὡς διαρκῶς σήμερα
Ναυάρχους σὺν κ' ἔμνεα.

Ἀναίε' ἔς ἄγοιμα τώρα
τοῦ Ναυτικοῦ σωτήρες...
πᾶστε θωρακοφόρα
κ' ἀσπίδας καὶ μοιραὶς μοιραὶς.

Πᾶστε τὴν Ἰβρα, ἔξογιμα, τῆς Σπέτσιαι, τὰ Παρρά,
τοῦ Στάλου τῆς ἀντικαίς,
ὡς δίνω Ναυκρατοῦσαις καὶ Βέλη τρομερά,
Σφενδόνας, Δόξαις, Νίκαις.

Σὰς δίνω τὰ ποτάμια,
τῆς τρόμπαις, τὰ χωνιά,
ὡς δίνω τὰ κατράμια,
ὡς δίνω τὰ σχανιά.

Σὰς δίνω νεωσοῦκους
μεγάλους καὶ τρανοῦς,
ὡς δίνω γέρο λύκους,
Σαθάχ θαλασοῦκος.

Σιμώσατε με, ἔξογιμα μου, κ' ἔγω πηδὸ ἀμὰ σας...
ἢ Κίχλαις ὡς προσμένουνε, κ' ἢ Κίσοις χαρισμά σας...
Ἐμπρός, καρδοκύρηδες, χαρῆφιτε πυρρῆχιο...
ὡς δίνω καὶ τὴν Ἀμυνὰ γκαμὰ τὴν ὑπερβύχιο.

Θέλουν πολλοὺς τὰ Ναυικά...
καὶ σκάφη μικροσκοπικά
ὡς δίνω καὶ ταλέριαι.

Ὅσα γὰρ πρόπαια σφρηγοῦν
καὶ μῆρα νύκτα κληροῦθον
τὰ τόσα λαθραπόρτα.

Καὶ πρὸς τοὺς μέλλοντας ἄγω,
μὲ καὶ πρὸς τοὺς ἐλάσσονας
εἰς ἐποχὴν ἀνώμαλον.

Σόρτε, παιδά μὲ τὴν Ἀργῶ,
σόρτε μὲ τοὺς Ἰσσοῦνας
ὅτὸ δέρας τὸ χρυσοῦμαλλον.

Ἐμπρός... ἀγύρας ἔρετα
καὶ συντρεφέ ὡς πᾶστε
κ' ἔκαινον τὸν Ὀρρία,
νὰ φάγῃ κατορθώματα,
ποῦ Παρλαμέντων κόμματι
σκαρῶνουν κορυφαία.

Θάλασσα, μικροθάλασσα, τὸν ἄργυρόν σου κόλλα...
παράστε τὴν Χέρυδι, παράστε τὴν Σκόλλα.